

FUAT SEVİMAY

AZİZ İLE NİKOLA

Roman

AZİZ İLE NİKOLA

Gayriciddi tarihimtırak yol anlatısı.

GÜNDEM DÜNE

I

“Edebiyat dediğin bir güzel hayal, Aziz kardeşim. Önemli olan okuru o hayale inandırıp güzelliğin peşine takabilmek.”

Demre sahilinden engin maviliklere göz kırpan bir meyhane. Bu salaş meyhanenin masası sandalyesi, günbatımında kendine has türkuvaza bürünmüş Akdeniz'e nispet edercesine çivitrengi. Masalardan birinde iki kişi. Birisi, edebiyata dair şu az önce okuduğunuza benzer beylik lafları eden, ellisine merdiven dayamış göbekli. Karşısındaki ise otuzlarında, söyleneni merakla dinlermiş gibi yapsa da esasen laflar bir kulağından girip diğerinden çıkan, ucundan kıyısından anlasa da bazı bazı kafası karışan çirroz irisi genç; yani Aziz. Pek gençliği kalmış sayılmaz ya işte lafın gelişi. İki kişiden biri yaşça büyükse, diğeri genç oluyor. Hayat dediğin böyle.

“Tabii okur dediğin de aslında bir nevi karakter. Romanın karakteri gibi o da esasen kişiliğini arayıp kendini gözlemliyor.”

Gözleri, yani Aziz'in kara mı ela mı tam seçemediğim pörtlek gözleri, üçüncü dublenin de sonunu görmek üzere olduğundan kelli hafiften kayık. Ayrıca arkeolog Aziz bilmem kaç gündür, yeni tayin olduğu Demre'de yahut antik adıyla Mira'da, yani şu bizim Noel Baba'nın ebedi istirahatgâhı Aziz Nikola Kilisesi'nin az yukarısındaki kazıda malasıyla bolca toprak sıyrırmış. Gözlerinin kayıklığı yorgunluktan kaynaklı da olabilir. Peşin hükümlü olmamak gerek.

“Romanın karakteri demişken de sırf boyundan posundan, saçının gözünün renginden, şeklinden şemailinden bahsetmiyorum. Kişiliği, tarzı, neden öyle konuşur, neden susar, derdi tasası,

sonracığıma coşkusu, mutluluğu. Yani kimlik meselesi. Anlatabiliyor muyum?”

Aziz’in kafası emmebasma tulumba. Dur bakalım. Kimlik meselesiymiş. Tarz, tasa ıvır zıvır bir şeyler. Anlarınız tabii de daha erken. Görebildiğim kadarıyla bu acayip edebi lafları hep ellerindeki yazar arkadaş ediyor. Akşamüstü Likya Medeniyetleri Müzesi’nden birlikte çıkıp buraya gelmelerinin ardından, masaya kurulup da siparişlerini verdikten üç-beş dakika sonra Aziz’in, çok merak etmese de maksat muhabbet olsun diye, Arif Abi nasıl yazıyorsunuz bu romanları, diye sormasından beri anlatıyor da anlatıyor. Tamam, adamın Demre’de olma sebebi edebiyat, yeni romanına malzeme toplamak derdinde, ki bu konunun detayına birazdan geleceğiz, aceleye mahal yok, ama sen yaz biz de okuyalım hocam. Karakteri böyle yaratmışsın da efendim şöyle oturtmuş böyle kaldırtmışsın, yalanmış yok gerçekmiş, bize ne. Derdi tasası bize mi kaldı. Kaldı ki Aziz nezaketen sorduysa, bu kadar uzatmanın anlamı var mı ya. Sıkıcı. Çünkü edebiyat dediğin Aziz’e kalırsa bir miktar laf kalabalığı. Okuru o kuru yalanla oyaladur.

“Sanatın işlevinden de uzaklaşmamak gerek. Yazar herkesi kucaklamalı. Demem o ki...”

Off. Sanat sepet Aziz’in içi şişti. Ayıp olmasa telefonunu kurcalayacak ama yakışık almaz şimdi. Yan masadaki kadın da çen çen kocasına çemkiriyor. Bu mevsimde niye gelmişler de başka yer bulamaz mıymış da mezeler dünden kalmaymış da kafa ütölence. Adam hiç orali değil yalnız. Geçim ehli. Aferin.

“Unuttuk ya. Maç ne oldu acaba?”

Maç? Him, akşamüstü müzede de bahsi geçmişti. Göztepe-Gassaray kupa maçı. Aziz’in bildiği yerden geldi. Çocukken maç izliyor diye amcası, o atmış bu tutmuş, sana ne domuzun eniği, diye diye ne kızardı. Üç kere de topunu kesti, uyuz herif. Aziz telefonundan hemen bakıp, “Berabere abi, yirmi beşinci dakika,” diyor.

Yalnız herif, yani bizim Arif, onca edebiyat parçalayadursun,

bir yandan da masadakileri hapur hupur götürüyor. Ve bir de neden konuştuğunu iyi kötü anladık çünkü en azından karşısında iyi kötü dinleyen bulmuş ama neden sustuğuna henüz vakıf olmadık. Bir ara susarsa o hâlinin sebebini de sorgular, anlamaya çalışırız.

“Tabii romanın nasıl başlayıp nerede bittiği de çok önemli.”

Ya bu Arif Abiye de iyi ki nasıl yazıyorsun, diye sordu Aziz. Döktü devirdi herif. Keşke futbol muhabbeti açsaydı. O zaman Aziz de iki çift laf ederdi. Mesela Emel ile gittikleri Göztepe maçlarından bahsedirdi. Emel mi? O kimmiş ki? Onu sonra anlarsınız da altı üstü roman, nedir yani. Oysa Aziz’in kafası nerelerde. Amcasına kalsa imam, en azından müezzin olması gerekirdi. Aile geleneğiymiş. Babası dururken amcası nereden çıktı dersiniz, o da tuhaf hikâye. Aziz’in babası Yusuf, oğlum oldu gideyim de nüfusa kaydını yaptırayım, diye şen şakrak yola düştüğünde kaza geçiriyor ve oracıkta ölüyor. Otuz dört sene evveli. Bir can geldi, bir can gitti. Hayat dediğin bir de böyle bir şey.

“Bir de romandaki kişinin hayatının tümünü vermen gerekmiyor. Öncesi sonrası, biraz da okurun alanı. Çünkü modern anlatıda yazar, okur ve karakter hep temas hâlinde.”

İki kişinin temasında, yani sıradan konuşma olabilir, işbirliği olabilir, aşk ya da nefret olabilir, dostluk veya akrabalık olabilir ve buradaki gibi masa başında, yeni tanışmış iki kişinin birazcık da tesadüfen gerçekleşen sohbeti olabilir, masanın bir tarafını doğru tanımlayabilmek için diğer tarafın tuttuğu ışığa, bu ilk tarafa karşı tavrına da bakmak gerek. Bunu aklınızda tutun. Kendinizi anlamaya çalışırken de diğer tarafın gözlerine bakın bazen. Hani şarkısı da var ya, gözler kalbin aynasıdır, diye. Neyse, konuyu dağıttık. Biz şimdi masaya dönelim. Yalan nedir bilmez onlar. Masa değil, gözler. Peki, yani bu durumda sizce bu Aziz’in karakteri nasıldır?

Tipinden pek bir şey anlaşılıyor. Şu pörtlek gözlerinden birine baksan pürdikkat, ötekine baksan bir tarla bostan, yan gel yat Osman. Ama neden? Çünkü yorgunmuş. Şimdi aslında bu

arkeologların toprak sıyırması, çekiç sallaması, yani bütün işleri güçleri çoğunca yattıkları yerden ve malaydı, fırçaydı, çekiçti, tokmaktı dediğimiz şeyler de el kadcarcık ama olsun. Aynı noktaya sabah dokuzdan akşam beşe kadar on bin kere vurun bakalım veya aynı yerin tozunu toprağını küçük bir fırçayla firt firt saatlerce süpürün de görün bakın yoruluyor musunuz yorulmuyor musunuz? Koskoca kayaları, yıllarca aynı yere pıt pıt damlayan sular delmiyor mu? İnsanın yüreğini küçük küçük yoran da aynı şeylerin tekrarı değil mi? Veya aynı siyasi yalanı on kere yüz kere duyduk mu gerçek sanıyoruz. O hesap. Oysa yarısı rüzgâr.

“Toroslardan bu yana ne güzel esti yahu. Oh, deli bağırma.”

Misal restoratörler masa başında çalışıyor. Kazının mutfağı. O parça buna uydu, yok şuraya şu gelsin, say ki yapboz. O daha kolay. Bizimki öyle mi ya dağ tepe toz toprak. Haaa? Haaa! Evet.

“Evet abi. Güzel esti.”

Aziz de kafasına nasıl eserse öyle yaşasın istiyor, gel gör ki iş güç mesai ve saire. Gerçi yorgunluğundan dem vurduğumuz şu bizim kolpacı Aziz’in işe başlaması ona yaklaşıyor, bir saatlik öğlen arasını da sağa sola kaytarmak suretiyle iki saate yayıyor, üç buçuğu geçti mi işi hafiften boşluyor ve kazı başkanı Havva Hanım ortalarda yoksa beş demeden vınlıyor ama konumuz bu değil. Aziz, otuz dördünde hayat yorgunu. Buna odaklanın. Bu adam niye yorulmuş, neden bezmiş, yaptığı işten, hayatından hiç mi tat almaz, masaya niye kaykılmış ve duyduklarına neden boş beleş kafa sallıyor? Biraz anlayış, azıcık hemhal canım.

“Yani okur, romandaki karakterle özdeşleşir mi, olaylara nereden yaklaşır falan. Anlayış, hemhal, empati, nasıl dersin de.”

Ama Arif’in, yani yazarın anlattıklarının ufaktan ufağa Aziz’in ilgisini çekmeye başladığı da muhakkak. Tamam, önce laf ola beri gele sorduysun, kaldı ki bu yemeğe gelmesi bile biraz görev icabı ama adam sanatçı. Tabii, hayata bambaşka yerden bakıyor ve bir de ağzı güzel laf yapıyor. O nedenle Aziz olanca dik-katiyle ki bunun büyük bir miktar olduğunu söyleyemeyiz, artık elinden ne kadarı gelirse Arif’in söylediklerine kulak kabartıyor.

“Dili nasıl kurduğun da önemli tabii. Sözcüğü şak diye oradan alır tak buraya koyarsın, cümlelerin bütün havası değişir.”

Ay, bu ilginçmiş! Aziz oturduklarından beri kambur duran sırtını azıcık dikleştiriyor. Çünkü şimdi böyle düşününce, yani sözü nasıl söyledin, nerede kullandın, edebiyat o kadar da sıkıcı değil sanki. Ah ulan, keşke Aziz de hatunların karşısında böyle güzel, etkileyici laflar edebilse, şak diye alsa sözcüğü takır takır oraya koysa. Fiyuuuv. Edebiyatın kralını parçalar, nasıl da anlattırdı duygularını şiir misali. Az önce size tam da tarif edemediğim gözleri uzaklara dalar, sağ elini, avuç içi şöyle hafifçe açık hâlde yukarı kaldırır, buğulu bir tınıyla şiirini okurdu ama küçük bir sorun var ki ortada henüz şiir yok. Aziz keşke birkaç şiir yazsaydı veya daha güzeli, hazır yazılmışlardan, Turgut Uyar’dan veya Furuğ’dan olur, Orhan Veli’den, efendime söyleyeyim Gülten Akın’dan olur, birkaç tanesini ezberine alsaydı.

“Şimdi bir de alt metin dediğimiz olay var ki Azizciğim...”

Ya da durup durup, şurayı kaz burayı temizle diyen kazı başkanının, Havva Hanım’ın karşısında en uygun cümleleri kurup azıcık diklenebilse, güzel bir şey söylüyormuş gibi yapıp alttan alta lafını haşırt diye geçirse, isyanını şöyle lök lök dile dökse. Ah, isyanını dile getirebilse Aziz. Ah ulan ah! Tam da neye isyan ettiğini bilmeden, öf be yeter, diyebilse.

Misal, kadın daha bu öğlen nasıl da yıktı akşamki yemeği Aziz’e. Kendi sanat tarihçisi ya arkeologlardan pek hazzetmiyor. Arkeolog bulmasa neyin tarihi oysa. Ha iyi olmasına iyi oldu, yoksa şimdi lojmanda tek başına dön dolaş mal gibi aynı tiktokları izleyecek, arada bir de Emel’in instagramdaki fotoğraflarına bakacaktı ama öyle emir verircesine, kadın hâliyle tepeden bakması falan da hoş değil arkadaş. Aziz’in de bir erkeklik gururu var. Aziz’in bir de erkeklik gururu var. Fark ettiniz mi farkı? Farkı diyorum, fark ettiniz mi?

Bu arada Emel kimmiş?

Ama Aziz’in sözleri hep boğazında düğümleniyor. El kadar çocukluğundan beri hep, sen bilmezsin, sen anlamazsın, sus

konuşma, diye yetişmiş. Belki mesleğini de ona göre seçti yahut denk geldi. Ağzını açmadan gün boyu taşla toprakla uğraşacağı, bir kalıntıya rastladı mı sabırla sağını solunu temizleyeceği bir iş. İyidir arkeoloji, mesleğini seviyor da işte ne bileyim.

“Demem o ki karakterin gerçek kimliğini aslında alt metinde görüyoruz. Mesleği şuymuş, işi gücü bilmem neymiş, tabii bunlar da önemli ama ne yapıp ne ettiği bir noktadan sonra detay. Aslolan alt metin.”

Evet ya, arkeoloji gibi. Üstten bakıyorsun, ot bürümüş toprak. Az kazmaya başladın mı neler neler. Ay bak, Aziz edebiyatı hiç böyle düşünmemişti. Sözcükleri şak diye al, tak diye söyle, cümlelerin altını kaz, oradan bir bulgu, bir sütun başı derken.

“Kime göre neye göre. Yani görecelik kavramı.”

Görümceli kavrama mı? Bu Arif Abinin de her lafı acayip. Aziz tam edebiyata azıcık ısınacakken tuhaf tuhaf anlamadığı laflar ediyor. Aman onu boşver şimdi. Ne diyorduk? İşte baba ölünce Aziz'e, amcası Yahya sahip çıkmış. Nüfus kaydı da ha şimdi yaparız, az dur baharda yaparız, derken dört yıl sonraya kalmış. Çünkü amcasına göre devletin resmi işleri falan hep detay, hep teferruatmış. Aslolan Allah indindeki kaydımız ve amellerimizmiş. Devletten maaşı bir gün gecikse ortalığı yakar yıkardı, o ayrı. Neyse işte, bu sebeple kafakâğıdına bakarsan Aziz otuz yaşında. Bizim Aziz önce, lise yıllarında, onca sene kapalı duran, baba yadigârı marangozhaneyi açmayı düşünmüş ama elini kolunu hızara kaptırmaktan korkup vazgeçmiş. Sonra üniversite giriş sınavında, biraz da imamlıktan kaytarmak için ve o bölüm denk gelince arkeolog olmuş. Allah'a inanıyor ama o kadar. Kimi camilerde dönen fırıldaktan, vıcık vıcık din siyasetinden, memleketteki bazı arkadaşlarının yobaz cahilliğinden, en çok da hutbede melek kesilen amcasının akşamları evde büründüğü gerçek hâllerinden yıllarca midesi bulandı. Yalan dünyada sahte cennetlerini yaşıyorlar.

O ara Arif bir kez daha denize doğru, kıyıya bağlı nazlı nazlı salınan iki sandalın ötesine daldı. “Velhasıl edebiyat dediğin gü-

zel hayal.” Ama sanki Aziz’e değil de kendi kendine bir Şey hatırlatırımıŐ gibi.

Hayal derken, diye soracak oluyor Aziz ama szn ardını getiremiyor. Bir anlığına Arif ile göz göze geliyor. Bu hayal mevzu-su kafasını karıŐtırdı ama koskoca yazar, bir bildiği vardır elbet. Arif ağzına yengeçten bir lokma daha atıyor. “Nefis. Sen de yese-ne Aziz’im,” derken tabaktaki son parçayı da lpletiyor. İyi aman iyi. Adam yemekleri beğendi. Arif, yengeci ağzında hapur hupur döndürüyor. “Ne dem...” Ay tıkanı. Su iç, su iç, indirsin. “Ne de miŐtin buranın adına?”

Aziz duraklıyor. Neydi lan buranın adı? Şöyle bir dönüp adı sanki orada yazıyormuŐ gibi meyhanenin loŐ ışıklarına bakıp “Tutku. Mavi Yengeç,” diyor. “Buranın yengeci meŐhurmuŐ ya. Bizim Kayseri’nin mantısı, Bursa’nın iskenderi gibi.” Arif salatadan da bir çatal alıyor. Taptaze domates, biber, roka. Nerede bunların lezzeti, nerede Őehirde yedikleri hormonlu zımbırtılar. İnsan bunların kokusuyla bile doyar. “Hakikaten harika. Sen de ye ya.”

Arif mezeleri durmazcasına götürüyor. Aziz’e ise ancak me-zelerin suyu kalıyor. O da ekmek bana bana. Karnı Şişti. Olsun, bu da güzel. Aman yazar bey memnun kalsın da yarın kazı başkanı Havva Hanım’a yemekten keyifle bahsetsin. Ha durun size onu da anlatayım. Yok, Havva Hanım’ı değil, Arif’i. Hep Aziz’den bahsettik, azıcık da Arif’i tanıyalım.

Bu Arif, daha önce de bahsettiğim gibi Demre’ye aslında Aziz Nikola, yani meŐhur Noel Baba hakkında bilgi toplamak için gelmiŐ. Adamı romanında mı kullanacakmıŐ, her ne haltsa öyle alengir iŐler. Demre de Aziz Nikola’nın gerçek hayatında yaŐadıęı yer ya, adına yapılmıŐ kiliseyi, müzeyi, kazı alanını falan görsün ki mevzular gözünde canlansın. Gündüz kazı başkanı Havva Hanım ile uzun uzadıya konuŐmuŐlar. Sonra Havva Hanım, Arif ile Mira kaya mezarlarına geçtiklerinde Aziz’i görüp, tarihe meraklı, üç-beş kelimeler diye yanlarına kattı. Akşamüstü de Likya müzesinde bir hayli sohbet ettiler. Şimdi akşam bakmayın ağzı-

nı açmadığına, o vakit Aziz, oradan buradan, yörenin tarihiydi, antik dönemin ticaretiydi, inanç iklimi, geçim kaynağı derken aşağıdan yukarıdan bir dolu şey anlattı. Gerçi bu kazıya yeni atandığı için Nikola'ya pek vakıf değilmiş ama olsun, tarih bilgisi iş görür. Orada bir yandan harıl harıl not alan Arif'in de duydukları hoşuna gidip de akşam yemekte devam ederiz, deyince. Havva Hanım'ın da işi mi varmış ne. Cuma akşamı ne işiyse!

"Şimdi hayal demişken," diye kaldığı yerden sürdürüyor Arif. Unutmamış mevzuyu. Bu yazar tayfası hiçbir şeyi unutmaz zaten. Hafızaları fil, zehir gibiler alimallah. Aziz, Arif Abisinin bu tarafına hayran kaldı. Öte yandan kendine dair ser verip sır vermiyor çakal. Şimdilik tek bildiğimiz romanı için yollara düştüğü. Aziz ise lafin başını cümlelerin sonunda unutangillerden. Dinle, dikkatini buraya ver. Adam bir şey söylüyor. "...koftiden hayal sanma sakın. Öyle tatlı uyduracaksın ki okur o güzelliğe inanıp tutunsun ve böylece gerçek hayatı sorgulasın."

Yalancı dolma da bir çatalda mideye. Fıstığı üzümü tarçını kıvamında. Oh yarasın. Ama azıcık yavaş be Arif. Boğulacaksınız. "Şu kırma yeşil zeytinden bir tabak daha mı söylesek? Ne dersin?"

Aziz, garsona el ediyor, zeytin söyleniyor. Bir tabak daha yeşil zeytin, iki dakikaya kalmadan masanın baş köşesine kuruluyor. Ay, yavaş yavaş kendini gösteriyor, Akdeniz menevişlenmiş. Vay arkadaş, ne güzel şey yahu şu yaşamak dedikleri. Buralarda iki ay kışı öyle böyle geçirdin mi gerisi bayram. Bir de yanında şöyle sevdiği kadın olsa Aziz'in. Misal şu resimlerine baktığı Emel yanında olsa. Başını omzuna yaslasa. O zaman değme keyfine. Hayatı belki de bu eksiklik nedeniyle anlamsız. Bilinmez ki. Hayatında birisi olduğu için canı sıkılan da çok. Zor meseleler. Aziz bunları düşününce yoruluyor.

"Siz yazar mısınız, abi?"

Hayır, bunu Aziz değil garson soruyor. Az önce siparişi masaya bıraktığı hâlde mutfağa dönmeyip bizimkilerin başında dikilip kalan, söylenenlere kulak misafiri olan garson. O değil de

farkında mısınız, Aziz daha doğru dürüst tek kelime edemedi. Bir ara yengeç, mantı bilmem ne dedi, bir de maçın skoru, hepsi bu. Konuşmayı yazara bırakıp, öyle dinlemekle olur mu hiç. İnsanın kendi sözü olmalı. Bak şimdi de telefonunu karıştırıyor. Bir de roman okurken eli sürekli telefona gidenler var. Halt var sanki orada. Bırakın. Kitabı değil, telefonu bırakın.

Arif hafifçe kasılarak, “Evet, kardeşim,” diyor. Çatalı tabağın kenarına bırakan parmaklarına bakın, sanki bir an sonra klavyede dolanacaklarmış gibi hazır ve nazır hâle büründüler. “Yazıyoruz bir şeyler.” Bu tanınma belası da ayrı dert yahu. Nereye gitsen birileri çıkar. Son imzaya hepi topu yedi kişi geldi ama çaktırma. Oraları kurcalama. “Sen kardeşim, hangi yazarları okuyorsun?”

Garson masaya yanlıyor. Eliyle önüne gelen, mavi kubbe kapaklı tuzluğu ve kürdanlığı hafifçe itip dirseğine alan açıyor. “Yok, ben pek kitap okumuyorum ama size bir şey anlatmak istiyorum.” Garson arkadaşın bir derdi var gibi ama dur bakalım. “Şimdi bundan üç yıl evveli,” deyip duruyor, sonra, “Dört de olabilir, siz onu nasıl isterseniz,” diyor ve tuzluğu üç santim öteye koyuyor. Hayır, damalı masa örtüsünde tuzluğun ilerlediği mesafe bir kareyi geçkin olduğuna göre dört hatta beş santim var orası. “Neyse işte, o vakit ben bir kıza aşığıım. Elmalılı,” derken garson arkadaşın gözünde ışık bir anlığına çakıp sönyüyor.

Hani çoğu yerde aydınlık ve karanlık ânlar vardır ya işte Akdeniz’in karanlığı yoktur. Ama az ama çok, hep aydınlıktır. Işık döner dolaşır gelip sizi bulur. Bazen yakamozda, bazen bulutun ardında, kimi zaman deniz fenerinde, kimi zaman da insanın ruhundan kopup gelir. Işığınızı yitirdiyseniz yolunuzu Akdenize düşürün. Yine yeniden ayarsınız. Neyse, masaya dönelim.

“Ama bunun babası aksi mi aksi.” Kimin babası? Ha, kızın. Garsonun âşık olduğu kız. Eee?

Arif garsondan yana bakıyor ama garsonun yüzüne mi yoksa hemen onun omuz hizasından gördüğü denize mi bakmakta, orasını kestirmek zor. Ay da yükselmiş ne güzel. “Sonra bir gün kızın yolunu kesip dedim ki...” Garson ne dediğini toparlamaya

çalıyor. Tabağın dibinde kıymık kadar yengeç kalmış. Aziz fırsattan istifade ekmeğın ucuyla çaktırmadan onu alıp lüplüyor. “Babası kıyameti koparasıymış ama umurumda mı sanki. Çok da fifi.”

Garsonun yanağı ile dudağı arasındaki ben, o konuştuğınca pıtır pıtır oynuyor. Onulmaz aşkına dair üç-beş cümle daha kuru-
yor ama ne başını anladım ne sonunu, şimdi size nasıl anlata-
yım? Bir şeyler bir şeyler olmuş da olmamış mı ne fifiyse, öyle
karışık. “Nasıl anlatsam, çok acayip yahu.” Aslında daha acayibi
bazı şeyleri anlatamıyor oluşumuz belki, değil mi? Muhabbet ne-
reye varacak acaba?

“Çok ilginç değil mi, abi,” diye soruyor garson ama Arif’ten
tepkı gelmeyince Aziz’e dönüyor. O da n’apsın, zaten ufaktan sı-
kıldı, fırsattan istifade öylesine bakındığı telefonundan kafasını
kaldırıp, “Hakkımızda hayırlısı,” diye geçiştirip sahibinden nokta
komda gördüğü bayrak kırmızısı Golf ilanına dönüyor. Garson
arkadaş sonra yeniden Arif’ten medet umuyor. “Yani anlayaca-
ğın abi, benim hayatım, aşkım roman gibi. Bunu yazsan diyoru-
rum. Ne dersin?”

Arif bir şey demiyor. Kafasında tartıyor mu acaba? Nedir el-
deki malzeme; kız var, babası var, fifi garson var ki aşkını kaç yıl
önce yaşadığını tam bilemiyor, garsonun pıt pıt oynayan beni var
ki o ilginç. Sanki karşımıza bir yerde pıt diye çıkacakmışçasına.
Öte yanda petrol mavi gömleğın sol ucu da pantolondan pörtle-
miş. Cevap alamayınca garson, “Biraz daha detayı var tabii. On-
ları da anlatırım,” diyor. Detayı varmış. Detay önemli. Arif ise bir
şey demeyip uzaklara dalıyor. Garsonun anlattıklarını kurgulu-
yor belki.

Uzaklar da olmasa nereye dalacağız kimbilir. Ah hayat. Ah
ulan edebiyat. Dal gitsin, dal gitsin. Bineceksin şu kırmızı aşı bo-
yalı sandala, küreklere asılıp açılacaksın. Sonra akşamdı, üstüm
başımdı, demeden kendini şu masmavi denize bırakacaksın. Kı-
pır kıpır dalgalar, nazlı nazlı salınan şu yelkenlilerin arasından
kulaç kulaç derinlere dalıp, bata çıka, hatta belki de çıkmadan,

neydi hani o film, çocuk dalgıç da en sonunda kendini denizin koynuna bırakıyor, bir şey mavi. Ah be hayat ne ağlattın ne güldürdün. En kötüsü de bu belki. Arif denizlere mi döksün derdini of. Ne dese boş.

Vaaay. Çaktınız mı dalgayı? Arif'in de o kasım kasım hâllerinin altında bir derdi varmış demek. Çaktırmamaya çalışıyor ama elbette vardır. Doğrumuz kadar eğrimiz de olacak. Yazması, anlatması güzel de dipten dibe çaresiz gibi. Şöyle yazıyoruz da böyle yaratıyoruz da nedir yani. Alt tarafı insanız oğlum, bu neyin havası, kasma kendini.

Oysa yazarken istediğin gibi eğ bük, karışanın yok görüşenin yok, oh kekâ ama yaşadığın öyle mi? Olsun be, yine de iyidir. Yani ne bileyim, iyi de iyi olsun. Hani diyordu ya türküde, çek mastoru dalgana bak, diye. İşte o hesap.

Garson son bir hevesle, "Ne dersin, abi?" diyor çünkü fazla oyalanmasın, öteki masalar bekler, şu, balıklar nerede kaldı, diye söylenip duran kadın surat asar.

Ha? Dalgana bak derim. Neye ne diyecekti ki Arif? Ha. Tamam.

Arif tuzluğu alıp eski yerine koyuyor ama masada açılan alana dirseğini dayamıyor. "Bak güzel kardeşim." Garson arkadaş güzel veya yakışıklı olmasa da hem güzel hem de kardeşim diye hitap edilmenin mutluluğuyla efil efil bakıyor. "Kendi dandik hayatını fazla önemsemeyi bırakıp başkalarının hayatını anlamaya çalıştığın zaman roman oluyor. Biz daha ziyade bunları yazıyoruz." Vay babayı. Hani kardeşтик? "Gelmişsin buraya, tepeme dikilip, hiç rahatsız eder miyim falan demeden, osuruktan tayyare aşkından bahsediyorsun." Ne dedi, ne? Tamam, çocukcağızın anlattığı şey pek ilginç sayılmaz, yazara arzuhalci muamelesi yapması da hoş değil ama Arif de az saygıyla dinlese, ne diyecekse efendice söyleseydi ya. Böyle kaba ifade etmesi gerekir miydi? Bakmayın Akdeniz'de sakın takıldığına, demek gerçek hayatta bu hep böyle, hep ters laflar falan. "Hem daha kıza kaç yıl önce âşık olduğununu tam hatırlamıyorsun."